

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Poenitenten et Fragment (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Poenitenten et Fragment (DK)", i Ewald, Johannes: *Udvalgte digte*, udg. af Esther Kielberg ; Kim Ravn , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 140. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald02dkval-shoot-workid72730/facsimile.pdf>
(tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Høy virkte nu Saturnia,
Og alle Muser knælte da! –
Hør, bød hun, og adlyd! –
Enhver som elsker Lyst og Smag
Skal ære Carolines Dag
Ved Skjærts og Sang og Fryd! –

O Fremmede, hvis varme Bryst,
Udvider følte al vor Lyst;
Og ey begreb dens Maal –
Nu veedst du det – Vær glad som vi! –
Og drik ved Pindi Harmonie,
Vor Carolines Skaal! –

Aftenen
Et Fragment
(II)

KLOGSKAB skaan en følsom Daare –
Skaan ham, for dit kolde Raad! –
Viisdom rev mig ey min Taare! –
Haab misund mig ey min Graad! –
Ewald.

Poenitenten et Fragment

HVIS var den tunge, velsignende Haand, som berørte mit
Øye,
Vandrere? – ligner han Jordens Gud, som han stod for sin Skaber –
Hellig, og herlig – et Aftryk af ham, fra hvis Hænder han udsprang?
Er han i Adfærd og Gang, som Støvets usmittede Broder,
Engang – ak engang var, da han tilbad ved Euphrats Bredde? –

Siger mig: seer i hans FodSpør endnu? – Velsigner han Jorden? –
Svømmer han langsom og smilende bort i rødmande Straaler?
Tung var hans Haand af Miclerens Lyst af Forjættelsens Fylde –
Drukken af Glæde bortsank jeg i Bøn, og slumrede Lov-Sang
See da nedfaldt et Slæer af Purpur, og skjulte Naturen –
Himmel og Hav og den spraglede Jord løb i et for mit Øye –
Sangerens Røst, og den sværmende Støi af bekymrede Trælle,
Sagtnedes meer og meer og taug – I en bundløs AfGrund
Svimlede Sjælen, og famlede for sig, og søgte sin Frelser –
Henrykt fornem den hans Glimt, og forfulgte med Jubel hans
Gjenskin
Vandrere! – seer i hans blegnende Glands? – thi jeg føler,
han var det –
Ewald.

Vinteren, et Fragment.

NED fra Finlands nøgne Skjær,
Stiger Vinteren ukaldet,
Zitrende og grim og skaldet,
Kold og bleg, paa Næsen nær –
Knarvurn knurrer han og brumner
Langs med Doffres mørke Ryg –
Væmmelig i Sang, og styg,
Naar han stønnende forstummer –
Mosens kniprende Tyrann
Fandt hans Toner altfor hæse –
VildGjæs, som dog selv kun hvæse –
Selv Kivith mishager han –
Droslen flyer fra fulde Rønner –
Svalen stum – men fin i Smag,
Flyer fra det bekendte Tag;
Naar den hører, at han støner –
Skræk for Skovens Harmonie! –